ஆச்சர்யம்! என்ன கோரமான இறையான் வேதனை! இருபுறமும் இரு பாவையர். மாண்ட்ஜோர் விளக்கை தாங்கி சாமரம் வீசும் அழகே அழகு! ஹா ஜேனின் ஹா பாதுகா வே தம் அடியாளின் பாதகமலங்களுக்குக் கீழே மணியும் ஒத்தும் பதித்த பாதுகை யின் பக்கத்தில் அமர்ந்திருப்பார். வெளிவாசலில் யமதூதனைப் போல் ஹாப்ஸி காவலாளி, திவ்யமான உடைதரித்து உருவிய வாளுடன் நிற்பான். கோலமும், ரத்தக் களரியும், இதயத்தின் நாளக்கும் அதிகாரமும் சதியாலோசனையின் சிக்கலும் ஒன்றும் இல்லாத அந்தப் பயங்கர ஐசுவர்யப் பெருக்கில் அகப்பட்டுப் பாவையின் வெண்மையின் வாடும் மலர் போல் வதங்கி எங்கு மறைந்தாளோ? ஒரு வேளை, மன்னனும் கொடூரமான படுகுழியில் தள்ளித் துவைக்கப்பட்டாளோ?

அன்று என்னைச் சிந்தையற்று இருந்ததும் இருள் கவிந்த அந்த அறைக்குள் என்மேல் கோபத்தினுள் கைத்ததைக் கோணிக் கொண்டிருந்தனை. அந்தக் காட்சி என் மனத்தை இளகச் செய்தது. வெற்று மனதுடன் ஏதோ கூட்டமாக நான் சற்று நின்றேன். ஏதாவது ஆகாரத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, "என்னை உருக்கும் கனவே! உன்னை வாட்டிப் பறந்து போக யத்தனம் செய்த அந்தப் பூச்சி. உன் அழகைப் பருகி சுவைத்த மீண்டும் வருகிறது. இந்தத் தடவை மன்னித்துவிடு செய்த தவறுக்காக அதன் இறகினையும் போக்கிவிடு. கட்டுச் சாம்பராக்கு" என்று உரக்கப் பாட வேண்டுமென்று ஆசை பொங்கியது.

திடீரென மேலேயிருந்து என் நெற்றி மேல் ஒரு துளிக் கண்ணீர் விழுந்தது. அன்று அலையாக மழைக்கட்டின் இடியும் புயலுமாக மேகம் திரண்டிருந்தது. அந்த காரிருளின் வனமும் சந்தோஷத்தின் நீரோட்டமும் கருத்திருந்தன. ஏதோ ஒரு உற்பாதத்தை எதிர்நோக்குவது போல் அவை ஸ்தம்பித்திருந்தன. வானம் இருண்டது. கூர் உகிர் போன்ற மின்னல் இருளைக் கிழித்து வீசியடித்தது. கட்டுக்கடங்காத வெறியன் போல, காட்டின் இருளினூடே ஒரு துணை பேரிரைச்சலுடன் எழுந்து கண் மண் தெரியாமல் ஆடியது. இடைக்கிடையே ஊளை வரும் காற்றின் ஊதல் பூதமோ அழுவது போன்ற பாவனையை ஏற்படுத்தியது.

என் வார்த்தைக்கு அவன் மறுமொழி தரவே இல்லை. என்னைத் தள்ளிக் கொண்டு, மின்னல் பாம்படம் இக்கிய பறவை போல் வைகாரமாகச் சுவைத்துக் கொண்டே மாளிகையைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடினேன்.

பையன் ஒன்ற சிவப்பு. கண்ணுக்கு நன்றாக இருந்தான். வெளுவெளுவென்ற தேகம்; இரத்த நிறம்; மெல்லிய அழகான அதரம்; அரையில் அழுக்கடைந்த ஒரு வேட்டி. மேலே ஒன்றுமில்லை. வெகு ஜாக்கிரதையாகக் கையில் பிடித்த போன்ற தேகக்கட்டு.

அவளுக்குத்தான் இன்னும் நேது பன்னிரண்டும் மூன்று வயதுமே இருக்குமாம் கண்ணே! இந்த அதிசயமான பதிலைக் கேட்டதும் அன்னபூரணி மனம் நொந்து வாய், "அம்மாடி! அப்படியெல்லாம் சொல்லாதே! கையில் எடுத்த இறைவன் அருள் இருந்தே என்னை வெட்டி எறிந்து விடுவேனுமா?" என்றாள்.
தாராபதின் மாளிகைக்கு திரும்பினோம்; எந்தப் பக்கத்திலும் உட்பட மாட்டான். ஆவணி, புரட்டாசி மாதங்களில் இடி இடிக்க மாத்திரம் பேய் தாரை தாரையாக மழை பொழிந்ததோ, வானத்தின் மேகத் திரண்டு இடியும் புயலுமாக வந்ததோ, காட்டின் நாணல் இருந்த தலைக்கு ஒதுங்கக் இடத்தைப் போல் சுற்றி அலைந்தோ, எல்லாப் பக்கத்தையும் உதறி எறிந்து ஓட்டு இஷ்டம் போல் திரிய வேண்டும் என்று ஒரு வெறி எழும் அவன் மனதில்.
ஹாஸ்ய ரஸமும், கருணை ரஸமும் கலந்த அந்த இன்னிசை வெள்ளம் ஆற்றங்கரை அந்தரானம் எங்கும் பெருக்கெடுத்து ஓடியது.